

‘Door het verlies ben ik nederig geworden, zolang ik maar met Wendy ben’

Zijn zakelijk leven wordt in 2021 één groot vraagteken. De theatervoorstellingen *Alive and Kicking* met zoon Steven zijn geschrapt wegens corona. Maar tegelijk geniet goochelaar, entertainer en spreker Hans Kazàn (67) in zijn thuisland Spanje van deze time-out. “Acceptatie is het toverwoord.”

Tekst Ingrid Spelt | Foto's Persbeeld Hans Kazàn

Maak je je zorgen of je komend jaar op het podium zult staan?

“Ik laat me niet meer gek maken. Uit ervaring weet ik dat een crisis weer voorbij gaat. Dertien jaar geleden verloren we ons eigen theater in Spanje. De investeerder trok zich na een paar maanden terug en we hadden de kleine lettertjes in het contract niet goed gelezen, met alle gevolgen van dien. Al ons spaargeld zat erin. Ik was kapot, zag de droom van ons gezin in elkaar storten en raakte langdurig depressief. Tot die tijd was ik gewend dat alles wat ik aanraakte bij wijze van spreken in goud veranderde. In een keer draaide de wereld honderdtachtig graden. Ik ging door een diep dal. Ik ben eruit geklommen met de onvermoeibare steun en kracht

van mijn vrouw Wendy en de aandacht van de kinderen. Het leven is een achtbaan van emoties, maar dat maakt het als je terugblijkt ook mooi. ‘Wat een geluk dat we al een zware crisis achter de rug hebben’, zeiden Wendy en ik laatst tegen elkaar. De financiële gevolgen van de coronacrisis kunnen we nu makkelijker relativeren. Het belangrijkste is dat we er als gezin voor elkaar zijn. We lijken wel zo’n strenggelovige sekte, denk ik soms als ik zo’n uitspraak teruglees in interviews. Alsof voor elkaar zorgen erin gestampt is, een móeten, maar zo is het absoluut niet. Door het verlies toen ben ik nederig geworden. Ik heb een huis, bed, stoel, tafel én Wendy. Meer heb ik niet nodig om het goed te hebben. Mijn werk voor commercials loopt nog goed en de rest komt wel weer. Tegenslag moet je accepteren, ►

‘Mijn hart huilt als ik mijn dochter Lara zie; ik sta machteloos’

DIT
WIL IK
ANDERS
DOEN
IN 2021

“Zakelijk wacht ik niet meer af of ik geboekt word voor een lezing. Ik ga ze zelf organiseren. En privé ga ik nog gezonder leven en meer verse groenten verbouwen. Ik probeer goed op mijn gezondheid te letten en in harmonie met mijn omgeving te leven.”

dan pas kun je nieuwe stappen maken. Ik heb vertrouwen in de toekomst.”

Welke nieuwe stap maakte jij toen?

“Ik begon met het geven van lezingen voor het Nederlandse bedrijfsleven, depressief of niet. Nooit eerder aan gedacht, maar ik werd gevraagd om mijn verhaal te doen. We hadden geld nodig, zo simpel was het. Doodeng vond ik het. Zet mij op het festival Lowlands voor duizenden jongeren, niets aan de hand. Maar dit... Ik dwong mezelf uit bed te komen. Spreken over het faillissement, mijn leven, werkte therapeutisch. Erover praten maakte me sterk. Op den duur kreeg ik lol in het spreken. Met mijn lezingen geef ik mensen nieuwe inzichten.”

Welk sluimerend talent heb je tijdens de coronacrisis ontdekt?

“Schrijven. Eindelijk komt het ervan. Ik maak een reeks kinderboekjes. Als tiener wilde ik al schrijver worden; het hele plaatje had ik compleet. In alle eenzaamheid zou ik mijn fantasie ergens in de wereld op papier zetten. En zie mij hier, een halve eeuw later, nu zitten: in een blokhut in een Spaanse vallei, ver van de bewoonde wereld. Die Hans is extravert, denken veel mensen. Maar ik ben vooral een einzelgänger, die gek is op zijn gezin, aanhang en de kleinkinderen. En daar houdt mijn sociale leven zo’n beetje op. Op een feestje zul je me niet snel zien. Ik heb altijd een hekel gehad aan die rode looper, al die verplichte feestjes. Bloednerveus werd ik ervan. Wendy en ik hadden een afspraak: we laten

ons gezicht zien, gaan op de foto en dan ga jij rechtsom, ik linksom, en schudden we wat handjes. Twintig minuten later zien we elkaar bij de toiletten en piepen we ’m. Gingen we lekker een pizza eten in onze galakleding.”

Mis je de optredens?

“Jazeker. Een mens móet dingen moeten. Als er geen moeten meer is, dut je in. Ik zie altijd tegen de rit naar het theater op, maar na de show stap ik fluitend mijn auto in. Met op mijn netvlies al die blije gezichten.”

Je woont in een houten huis midden in de Spaanse natuur. Met een kabbelend beekje voor de deur, een groentetuin, een paar geiten en even weinig te moeten. Red je dat?

“Ik vind het heerlijk, maar ik weet dat het tijdelijk is. Dat moeten komt wel weer. Ik geniet zo met Wendy van deze onverwachte rust. Zolang wij maar met z’n tweeën zijn, gaat alles goed.”

Een bofkont dus.

“Absoluut. Als ik naar buiten kijk, denk ik vaak: Lieve Heer, hoe is het mogelijk dat we samen in dit paradijs mogen wonen. De villa werd ons te groot, dus toen we een jaar geleden over de drempel van dit huis stapten, waren we gelijk verkocht. Het leek alsof ik eeuwen terugging in de tijd. Een simpel leven in een houten huis, comfortabel, maar met weinig luxe en met beesten op het land. Een serene rust overviel me. Ik wilde niet meer weg; Wendy voelde precies hetzelfde. De oude koperen pannen van de vorige eigenaar hangen nog aan het plafond in de keuken. Wat een cadeau dat we op deze plek oud mogen worden. Vroeger kon ik me druk maken om een kras op de auto. Nu heb ik een oude landrover, omdat ik door twee riviertjes moet om bij ons huis te komen. Valt er een

stuk van de auto af, dan interesseert me dit niet meer. Misschien komt het doordat ik ouder word. Ik heb het allemaal al meegemaakt. Ik ben overal geweest, heb veel mogen doen op tv en in het theater en ik heb iedereen uit het wereldje ontmoet. Ik mis het niet.”

Wat is het geheim van jullie relatie? Bijna vijftig jaar samen.

“Alles wat ik zeg, klinkt al snel tuttig en braaf. Het is toch ook onmogelijk om gevoel goed te beschrijven. Het zit goed of niet. Een goed voorbeeld heb ik zeker niet gehad. Mijn ouders maakten elkaar af. Ze sloegen elkaar de hersens in en scholden elkaar uit voor rotte vis. Ze scheidten toen ik vier was. Die ruzies en spanning die ik als kind heb meegemaakt, zijn de reden dat ik altijd naar harmonie zoek. Misschien is dát wel het geheim? Pas toen ik Wendy leerde kennen, vond ik

geluk in mijn leven. We wilden bij elkaar zijn, omdat we dat het allerliefste deden. En dat is nog steeds zo. We trouwden, omdat Wendy zwanger raakte van Maaïke. Ze had een hersenbeschadiging en overleed op driejarige leeftijd. Een zware tijd, die we zo jong al samen overwonnen. Trouwen hoorde, maar voor ons hoefde het niet. Voor liefde heb je geen papiertje nodig. ‘Zullen we scheiden?’, zeiden we jaren later wel eens voor de grap. Konden we de wereld laten zien dat we ook zonder dat contract bij elkaar blijven. We horen bij elkaar. Dat is eenzelfde soort vrijwillige verbondenheid die we als gezin voelen.”

Kort geleden is bij je dochter Lara ontdekt dat ze een zeldzame ziekte heeft, hypokalemic periodic paralysis. Ze raakt een paar keer per dag verlamd. Hoe ga je daar mee om?

“In moeilijke situaties denk ik in oplossingen, maar mijn hart huilt als ik haar zie. Als ze een aanval heeft sta je machteloos als ouder. Ik kan niks. Lara heeft de hele dag hulp in huis, en wij gaan zo vaak mogelijk langs (dochter Lara woont ook in Spanje, red.). Ze kan niet voor haar kindjes van 1 en 3 zorgen. Het is knap dat ze naar de dingen kijkt die ze wél heeft. Dat komt wellicht door het nest waarin ze is opgegroeid. Mijn levensmotto is: acceptatie en van daaruit verder gaan en nieuwe wegen inslaan. Dat wordt heel anders als het om je kind gaat. Accepteren is dan moeilijker. Maar je kunt er lang en breed over zeuren, het is nu eenmaal zoals het is: een boze droom waar je mee om moet leren gaan. (Hans raakt geëmotioneerd en neemt een pauze.) Sorry, maar dit is zo klote! Ik speur elke dag het internet af naar oplossingen, naar een arts die Lara kan helpen, naar nieuwe lichtpuntjes. Ik gun onze dochter een zelfstandig leven, een vrijheid die ze nu kwijt is.” ■

HANS KAZÀN

(Den Haag, 1953) begon als 9-jarige met goochelen. In de jaren 90 presenteerde hij op televisie het spelprogramma *Prijzenslag*. Kazàn produceert zijn eigen *magic shows* en treedt op als gastspreker en entertainer voor bedrijven. Met zoon Steven maakte hij de voorstelling *Alive and Kicking*, die stil kwam te liggen door corona. Zonen Oscar, Renzo en schoondochter Mara vormen het illusionistentrio *Magic Unlimited*. Dochter Lara heeft met haar partner een vastgoedbedrijf. Hans is getrouwd met zijn grote liefde Wendy. Behalve Steven wonen alle Kazàns in Spanje.